

בשבועות האחרונים נחשפתי לעדויות קשות של מתלוננים שמספרים בכאב על פגיעות חמורות שנעשו, לכאורה, עי הרב טאו.

התיאורים קשים, פוצעים והשאירו אותי כואבת.

אבא שלי, הסופר דוד בן יוסף ז"ל, תמיד היה אומר לי:

“עבודה זרה - זה להפוך כח מוגבל לכח מוגדל!”

עם התופעה הקשה הזו אתם ואנחנו כולנו מתמודדים.

עם הקושי לקבל את האדם, גדול ככל שיהיה בלימוד תורה, מצוות והנהגת הציבור, כאנושי, כמוגבל, כבעל תשוקות ותאוות ככל האדם.

הדברים שאני כותבת היא המשך טבעי עבורי לצוואתו של אבא להיזהר מעבודה זרה, קודם כל מתוך הכרה במגבלות הכח שלי ואח"כ במגבלות הכוח של הסוכבים אותי.

“גדולים” ו”קטנים”..

חברה שלא יכולה להביט ביושר אל המגבלות, אל הצל והמורכבות של טוב ורע הקיימים בכל אחד ואחד מגדול ועד קטן, לא תוכל להתפתח ולבסס מערכות יחסים בריאות ויציבות.

התלמוד מספר (סוכה נב א) על האמורא הגדול אביי ששמע בחור ובחורה שמתכננים ללכת בדרך לבד, ועקב אחריהם כדי להציל אותם מעבירה. בשעה שהגיעו לצומת דרכים ונפרדו, בלי שהיה ביניהם שום דבר אסור, אמרו איש לרעהו: “כמה נעים הוא הביחד שלנו, חבל שאנו מתרחקים”, ונפרדו לשלום. אביי נדהם מהטהרה שלהם ואמר: אם אני הייתי שם, היצר שלי לא היה נותן לי להתאפק ולהתגבר, וביאושו הלך ו'תלה' עצמו (נשען בחוזקה) על השער, לבטא את מצוקתו הנפשית. רק נחמתו של אותו זקן: “כל הגדול מחבירות יצרו גדול הימנו” עודדה אותו.

אביי האמורא הקדוש היה צדיק שלא חטא, מפני שהוא היה מודע עד הסוף, באופן הכי נוקב, לכך שהוא יכול לחטוא, ליצר שלו, למרות גדולתו וצדיקותו. תלמידי חכמים שמלמדים את תלמידיהם של גדולים בתורה וברוח אין יצרים ואין תשוקות, המלמדים שהם 'לא יכולים לחטוא', מסכנים את עצמם ואת תלמידיהם בהדחקה, בהכחשה, ואחר כך בהסתרה.

הכאב שלכם, משפחת בוירסקי, ושל כל מי שנפגעה או נפגע מינית מאדם אחר הוא הכאב שלי ושל כולנו. הזעקה שלכם לתיקון וריפוי היא הצלת נפשות כפשוטו ואני אחפש כל דרך להשמיע אותה בקול ברור וצלול.

אין לי ספק שכולנו מחויבים לזעוק יחד בקול ברור וצלול –

אין צדיק בארץ שיעשה טוב ולא יחטא !!!

אין חסינות, גם ללומדי תורה, מנהיגי ציבור ובעלי מעמד וכח כזה או אחר.

כשאני שומעת את הרב טאו אומר לתלמידיו שלשון הרע על עברין מין יותר חמורה מניאוף אני לא ישנה בלילה. האם לספר על רב שפוגע, אונס, הורס נפש, זו עבירה? זה חמור?

אמירה כזו, מחזקת את הפוגעים ומתירה את דמם של הנפגעים. הנפגעים שהעזו באומץ ובגבורה לשתף בפגיעות הקשות שחוו. זוהי גם התרת דמם של כל אלה שסוחבים יום יום את המטען הקשה של הפגיעה ולא מוצאים את הבטחון לקום ולהשמיע קול כי מטיחים בהם שוב ושוב ושוב שאם הם ישתפו, עוונם יהיה גדול מעווננו של הפוגע.

כשאני שומעת את הרב טאו אומר לתלמידיו על רב חשוב שביה"ד שלו שמע עדויות קשות על עברייני מין, שאותו רב מעליל עלילות והוא סובל “ממקארתיזם” (ציטוט), ושהפרקליטות

והמשטרה הם ארגוני שמאל שרודפים אנשים בגלל עמדותיהם ומאשימים אותם לשווא בעבירות מין, אני נחרדת ושואלת: מי הוא הסובל ממקארתיזם באמת?

וכדי שלא יהיה אף תלמיד שלא יבין, אסביר. מקארתי היה סנאטור אמריקאי ימני שהאשים לפני כ-70 שנה פוליטיקאים, פקידים ואישי ציבור רבים שהם שמאלנים (אז - קומוניסטים). כולם חשבו שהוא לוחם צדק ומזהה מגמות מסוכנות. בסוף התברר שהאשמותיו היו אשמות שווא, ונבעו מאינטרס פוליטי ואישי חריף.

אז אני שואלת: מי באמת סובל ממקארתיזם? האין זה הרב טאו עצמו שמאשים את כל העולם שהוא שמאלני, פרוגרסיבי, פוסט-מודרני, ליברלי - וגורם לתלמידיו לא להקשיב לאף אדם שאיננו הוא, ובעיקר לא להקשיב לאמת ביושר, כפי שהיא? האם אין לפנינו דוגמה מפוארת ל"כל הפוסל במומו פוסל"?

ולדברים קשים אלה מצטרפות האמירות הקשות הנשמעות על המתלוננים והמתלוננות שנחשפו, שהם חולים בנפשם, שהם מעלילי עלילות, ושהם או מי שמקשיב ועוזר להם הוא שמאלני, פרוגרסיבי, ליברלי, ושאר קללות וגידופים (מקארתיזם, כבר אמרנו?)

אני רוצה לשאול שאלה קשה, מטרידה: אם, חלילה, אני נפגעת מהרב, או מרב אחר, האם בפניה שלי לקבלת אוזן קשבת ולעשיית דין עם הפוגע יש משום לשון הרע? אם אני מספרת לציבור כדי שייזהר, כדי שידע מי הוא רבו, אני מוציאה שם רע? זו תורה? זו ההלכה? אם המשטרה והפרקליטות חשודים מראש באינטרסים שמאלנים, מי ייגן עליי? על חברותיי? על נער שנפגע? אתה? תלמידיך שחוזרים על אמירותיך?

אני מבינה את מי שעדיין יש לו ספק בדברים, זה בסדר.

אני רק מבקשת, אל תאבחנו את המתלוננים בתקשורת, אל תחרצו דין לפני שהקשבתם, ואמרו אמירה ברורה בקול גדול, שמשאירה דלת פתוחה ולב רגיש לכל מי שנפגע להרגיש בטוח לבוא ולשתף אתכם בכאבו ולתבוע צדק.

כאמירה גורפת, תמיד, בלי קשר לפרשה המורכבת של הרב טאו.

אין מקום בחברה שלנו לפגיעות באחר ואין מקום להשתקת התופעות הקשות.

כולנו מחויבים להקשיב לכאב הנפגעים, הפגיעה בהם היא פגיעה בכולנו.

בערב ראש השנה, לפני שש שנים, נפרדנו מאבא שלי, דוד בן יוסף ז"ל.

שלושים וחמש שנים אחרי ששאל אבא -

"האם יש סיכוי לאהבה?"

הוא נפרד מהעולם הזה בשמחה ובבטחון מלא ש -

יש !!!

עם הבטחון הזה אני מלווה אתכם משפחה יקרה.

ומאמינה בכל ליבי שיש סיכוי למאבק שלכם, שלנו, לבער את הרע מקרבנו.

כי העולם הוא טוב, בריא ומלא בכוחות של אהבה.

לצערנו, לעיתים, הכוחות האלה מתכסים ברוע ובחולי.

מתפללת לבורא עולם, שנמצא את הדרך לתקן עולם בדרכה של תורה.

מתוך גילוי של עוד ועוד כוחות של אהבה -

אהבת הבורא,

אהבת הבריאה

ואהבת הבריות.